

således at kulturministeren vil kunne afslutte sit arbejde med den her sag med et egentligt resultat og ikke med det lidt flove dokument, der ellers vil være det beklagelige slutresultat.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Jeg skal starte med at takke for den fortsatte store opbakning til det lovforslag, der blev fremsat, og som nu har været gennem udvalgets behandling. Jeg skal også udtrykke tilfredshed med, at udvalget tager sagen tilbage, efter at problemerne omkring adoptivbørns rettigheder er kommet op. Jeg ser frem til den tillægsbetænkning, der kommer ud af det.

Så skal jeg til fru Margrete Auken blot sige, at omkring de offentlige selskaber er der jo mulighed for, at de omfattes af loven, hvis vi bestemmer sådan. Statens Arkiver følger nøje spørgsmålet om bevaring og tilgængeliggørelse af arkiver, som kan være historisk værdifulde, og som befinder sig i disse selskaber. Det kan til enhver tid indstilles til den til enhver tid siddende kulturminister, at man lader et sådant selskab være omfattet af lovgivningen. Det er nok den rigtige måde at gøre det på nu frem for at inddrage dem direkte i lovgivningen.

Så vil jeg kun om ændringsforslagene fra Enhedslisten sige, at som det blev udtrykt i min fremsættelsestale, vil jeg udtrykke forståelse for det første forslag. Men det er nok vigtigt, at vi på sigt arbejder med at nedsætte tilgængelighedsfristen fra 30 til 25 år. Hvis vi tog springet nu – hvis der kan tales om et spring – så ville vi have en manglende parallelitet til en række nabolande og en række internationale organisationer, vi samarbejder med, og så ville en række af anmodninger om aktindsigt blive afvist, fordi vi skal tage hensyn til udstederprincippet, hvor det ofte er 30 år, der gælder. Så det vil være en asymmetri, som vi håber vi kommer ud over i løbet af denne fireårige periode frem mod en revision af loven, hvor ambitionen er at få nedsat tilgængelighedsfristen til 25 år, i takt med at det sker andre steder og også i de internationale samarbejdsorganer.

Det er jo ikke særlig befordrende for folk, der vil have adgang til arkiverne, at de får et nej, fordi vi har et udstederprincip, som måske kan være svært forståeligt, og ud fra det må afvise adgang og så afvige hovedreglen. Det tror jeg også Enhedslisten vil have forståelse for.

Jeg skal i øvrigt sige til hr. Keld Albrechtsen, at hvis han skal have brug for en kraftig lup for at se forbedringer i forhold til den tidligere

arkivlov, så er det måske, fordi hr. Keld Albrechtsen ikke ser så godt mere. Der er faktisk store forbedringer. Der er meget store forbedringer i forhold til den tidligere lov. Det argumenterede jeg for og påpegede under førstebehandling, og derfor mener jeg ikke, at der er grund til at gentage det nu. Skulle der blive brug for det i debatten, så gør jeg det naturligtvis gerne.

Jeg vil kun kommentere tre af ændringsforslagene, som jeg i øvrigt alle sammen anbefaler at man ikke følger. Det er kravet om at nedsætte fristen for behandling fra 30 til 10 dage. Jeg tror, Enhedslisten overser, at der faktisk er et ret stort arbejde forbundet med at identificere og gennemgå indtil flere arkivenheder på en anmodning om at få indsigt i et enkelt dokument. Det er arbejdskrævende.

Og det vil være uklogt at have en ultimativ 10-dages-regel. I øvrigt findes der ikke ultimative frister i lovgivningen, og det er ikke klogt at arbejde med det. Men der er hensigter om, hvor hurtigt man vil ekspedere det, og man skal forklare, hvorfor der kommer til at gå længere tid. Har man en ultimativ 10-dages-frist, så vil man næsten altid komme til at skulle sige, at man ikke kan klare det arbejdsmæssigt inden for 10 dage. Så derfor er det en uhensigtsmæssig ting at stramme.

Med hensyn til Enhedslistens forslag om, at svar skal være skriftlige, så er det ikke et spørgsmål, der hører hjemme i denne lov, men i forvaltningsloven. Der står ikke noget om, at der er almindelige regler om, at afgørelser skal være skriftlige, men Ombudsmanden har jo sagt, at det er god forvaltningsskik, at svar er skriftlige. Men skulle vi endelig placere det et sted, så er det altså ikke i denne lovgivning, men et andet sted.

Endelig til sidst om Tilgængelighedsudvalget: Jeg tror, det er vigtigt at understrege, at den karakter, Tilgængelighedsudvalget har haft og fortsat skal have ifølge det lovforslag, jeg har fremsat, er, at det er et rådgivende organ, der en gang om året afgiver en rapport, hvor det kan pege på en lang række af forhold, der ikke er tilfredsstillende, og som vi kan forsøge at rette op på. Men flytter man kompetencen og giver Tilgængelighedsudvalget større kompetence, så vil man komme meget i karambolage med det ministeransvar, der til enhver tid vil være over for de eksisterende arkivalier, og det er en problemstilling, jeg synes vi skal undgå. Så Tilgængelighedsudvalget skal fortsat efter min mening